

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

**Iacobi Geelii Schediasma de loco
Clementis Alexandrini Strom. VI.
p. 624. Sylb.**

Advertit me nuperrime Osanni commentatio in Museo Rhen. Ann. II. p. 495—510. de sophista Hippiā archacologo. Quoties enim disserentem aliquem video de sophistis Socratici temporis, renovatur mihi memoria strenui nec tamen satis fructuosi laboris mei, quippe ab imparato, invitante materia, suscepti, et ab iudicibus certaminis nimis benigne probati. Itaque retractandi operis, quod iamdiu destinatum occupationes meae interceperunt, effecit consilium, ut quae viri docti ab viginti inde annis de eodem argumento disputaverunt, quantum potui, diligenter exploraverim: in quibus nunc haec est commentatio Osanni, viri perdocti et ingeniosi, mihiq̄e bene cupientis: quod enim dolere se professus est, librum meum adhiberi non potuisse, accipio ambiguae significationis benevolentiam.

Vsus est Osannus loco quodam insigni Clementis Alexandrini, Strom. VI. p. 624. Sylb. quo demonstraret Hippīam Eleum scripsisse opus vel sermonem archaeologicum. Minus recte eum Clementis verbis usum esse si ostendero, haud aegre feret, sat scio, vir egregius: qui si erroris me convicerit, gratus amplectar animadversionem.

Clementis verba haec sunt: Ἄλλ' ἵνα μὴ ἐπιπλέον προὔη ὁ λόγος, φιλοτιμουμένων ἡμῶν τὸ εὐεπίφορον εἰς κλοπὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς λόγους καὶ τὰ δόγματα ἐπιδεικνύναι, φέρε ἄντικρυς μαρτυροῦντα ἡμῖν Ἰππίαν τὸν σοφιστὴν τὸν Ἡλεῖον,

ὅς τὸν αὐτὸν περὶ τοῦ προκειμένου μοι σκέμματος ἤκειν λόγον παραστήσωμεθα ὥδὲ πως λέγοντα·

Τούτων ἴσως εἴρηται τὰ μὲν Ὅρφεϊ· τὰ δὲ Μουσαίῳ καταβραχὺ, ἄλλῳ ἀλλαχοῦ· τὰ δὲ Ἡσιόδῳ· τὰ δὲ Ὅμηρῳ· τὰ δὲ τοῖς ἄλλοις τῶν ποιητῶν· τὰ δὲ ἐν συγγραφαῖς· τὰ μὲν Ἑλλήσι· τὰ δὲ βαρβάροις. Ἐγὼ δὲ ἐκ πάντων τούτων τὰ μέγιστα καὶ ὁμόφυλα συνθείς, τοῦτον καινὸν καὶ πολυειδῆ τὸν λόγον ποιήσομαι.

Nihil differunt in his verbis editio Potteriana et, quod mireris, Klotziana, quamquam ulcus subest, quod quomodo sibi sanaverint, qui silentio transmiserunt, discere pervelim. Et enim in illis φέρε ἀντικρὺς — ὥδὲ πως λέγοντα nemo interpretatus est interiecta ὅς τὸν αὐτὸν — ἤκειν λόγον: nam vera interpretatio non est eius, quisquis in Sylburgiana sic vertit: qui — id ipsum tractabat, quod ad considerandum est nobis propositum. Quid autem propositum erat Clementi ad considerandum? — furta, ut puto, literaria Graecorum inter ipsos: hoc nunc agebat, devertens ab disputatione de veterum symbolica. Quid igitur? scripseratne Hippias de eiusdem generis furtis? — profecto non persuadebit Beckerus, si recto intelligo, in scripto quod mox citabo; ipsa verba Hippiae, ab Clemente laudata, longe aliud eum egisse declarant. Itaque nihil iuvat coniectura Sylburgii, pro ἤκειν corrigentis ἔχει vel ἤχει, utrumque per se alienum. Osannum quoque haecsisse puto, etiamsi non significaverit: ego denique iam in eo eram ut desperarem de loco depravato, qui reliquorum mihi intelligentiam praecluderet, quum deprehendere mihi viderer imitationem verborum Platonis, in Gorgia, p. 521. e. — οὐχ ἔξω ὃ τι λέγω ἐν τῇ δικαστηρίῳ· ὁ αὐτὸς δὲ μοι ἤκει λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον: qua admissa, lusit Clemens in minime trita significatione verbi ἤκει, et in eo quoque, ut arbitror, quod utrinque sophistae alicuius partes sunt: erit autem pro ὅς τὸν αὐτὸν corrigendum ὡς τὸν αὐτὸν, id est, ὥστε τ. a. age (inquit) manifesto adstipulantem nobis Hippiam sophistam Eleum, ita ut idem sermo (quo ille usus est) ad me per-

tineat in proposita consideratione, adducamus cet. Vnde apparet non nimis premendum esse vim verbi μαρτυρεῖν.

In iis quae sequuntur Hippiæ hoc quoque integrum non est, quod Clemens eum dicentem facit: τὰ δὲ Μουσαίῳ καταβραχὺ, ἄλλῃ ἀλλαχοῦ. Quo enim referendum ἄλλῃ? ad aliumne nescio puem poetam? — at deinde plenius commemorat eos, quorum nomina omittit: τὰ δὲ τοῖς ἄλλοις τῶν ποιητῶν. Locum sic corrigi et interpungi velim: τοῦτων ἴσως εἴρηται τὰ μὲν Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Μουσαίῳ, καταβραχὺ ἄλλως ἀλλαχοῦ, i. e. *sparsim alias aliter*: scilicet pertinent haec ad Orpheum et Musaeum, vel quod uterque multa breviora carmina scripserat, in quo ab Hesiodo et Homero differebant, vel aliam ob causam. His contigua denique sic interpungenda: τὰ δὲ ἐν συγγραφαῖς, τὰ μὲν Ἕλλησι, τὰ δὲ βαρβάροις.

Excitata Clementi verba Hippiæ ita circumscripsit Osannus, ut pro postremis haberet τοῦτον καινόν καὶ πολυειδῆ τὸν λόγον ποιήσομαι, et in nota monuit, sequentia sibi Clementis, non Hippiæ esse verba videri: ὥς δὲ μὴ ἄμειρον τὴν τε φιλοσοφίαν τὴν τε ἱστορίαν, ἀλλὰ μηδὲ τὴν ῥητορικὴν τοῦ ὁμοίου ἐλέγχου περιίδωμεν, καὶ τούτων ὀλίγα παραθέσθαι εὐλογον. Ἀλκμαίωνος γὰρ κτλ. Quae quod dubitanter pronuntiavit Osannus, hinc ortum puto, quod quaestionem de celebrato loco Clementino introspicere supersedit: lectores brevitatis causa mittit ad Beckerum (Seebode, Neues Archiv. etc. 1. Jahrg. p. 71) quem ubi consulueris, ἄπρακτος redibis. Namque dixerat Ruhnkenius in Hist. crit. Orat. p. LII. „*Vetustissimus* grammaticus libro *de scriptorum furtis*, quem Clemens Alexandrinus, nihil similem furti actionem veritus, compilavit cet.“ Haec non scripsit, ut suspicatur Beckerus, confundens Hippiam cum vetustissimo grammatico, sed egregie divinans, omnem hanc digressionem Clementis niti vetusto aliquo scripto περὶ κλοπῆς, qua de re haud vulgaria disputavit Cobetius meus in Obs. crit. in Platonem Comic. p. 68. sqq. Quae autem sequuntur apud Clementem post τὸν λόγον ποιήσομαι, haec ex alius quam ex Clementis persona dici putare (pace

Osanni dixerim) absurdum foret. Sed ego plura molior, qui ne postrema quidem illa, *ἐγὼ δὲ ἐκ πάντων τούτων — ποιήσομαι*, Hippiæ esse credam. Sunt Clementis: quod quo magis appareat, totius loci continuationem et cum reliquis nexum persequamur. Inde a pag. 618. d. Sylb. Graecorum inter se *poetarum* furta, si dis placet, recensentur, intermixtis perpaucis ex prosae orationis scriptoribus: haec absolvuntur in ima pag. 623: quod si tenemus, in promptu est intelligere, quid sit quamobrem seriem furtorum poeticorum interrumpat Clemens iis verbis, de quibus agimus. Nempe praeparat transitum ad ea furta, quae facta sunt ab scriptoribus inter se et ex poetis. Itaque, *ne oratio (inquit) mea longius excurrat, comprehendam omnem rem* (i. e. circumscribam argumentum) *paucis verbis Hippiæ, quae ad consilium meum faciunt*: tum affert sophistae verba: *τούτων ἴσως — τὰ δὲ βαρβάρους*: in quibus *συγγραφὰι* significant cuiuscumque generis *καταλογάδην* scripta, praeter historica, philosophica et rhetorica: quamquam potuerint haec omnino excludi, viderit Hippias, vel Clemens, qui sine controversia, ut sequentia ostendunt, exclusit. Sed Clemens ita pergit: *ἐγὼ δὲ — ποιήσομαι*: in quibus verbis nihil est, quod de hoc excursu suo dicere non potuerit, quippe revera *καινῶ* et *πολυειδέϊ*, id est ex variis aliorum sententiis composito, cuius generis scriptionem sophistae vanitas non admississet. *ποιήσομαι* non tantum ad ea pertinet, quae sequuntur, sed ad praegressa, spectatque totius demonstrationis comprehensionem. Quodsi Hippias dixisset, se *ἐκ πάντων τούτων τὰ μέγιστα καὶ ὁμόφυλα* contulisse, male sententiam orsus esset verbis *ἴσως εἶρηται*, quandoquidem in hac verborum compositione *ἴσως* necessario significat *fortasse*. Denique *ἐγὼ δὲ* opponit Clementem Hippiæ, quae indicatio, quantumvis necessaria post inserta verba aliena, plane desideratur in sequentibus: *ὥς δὲ μὴ ἄμοιρον κτλ.* — Postremo promittit Clemens se adiecturum de historicis, philosophis, oratoribus, idque debitum solvit scilicet.

Haec si probabiliter conclusa esse concesserit Osannus,

intelliget cur mihi nondum persuaserit fragmentum Hippiae decerptum esse ex libello archaeologico. Si enim, ut coniicit Osannus, Hippias iactare voluisset, orationis materiem se collegisse ex omni historia deorum, heroum, populorum, hominum, ac poetarum scriptorumque auctoritate apud auditores niti studuisset, profecto non diffidenter, tamquam in dubia re, dicturus erat: *horum fortasse nonnulla cecinit Orpheus* cet. Immo aliud genus arrogantiae latere suspicor, eumque verbis istis usum esse in argumento aliquo, quod ipse de suo amplificare et ornare cogitando inveniendoque potuerit, etiamsi alii scriptores eandem rem vel data opera elaborassent, vel obiter attigissent. Hoc argumentum quale fuerit, incerta coniectura est; a qua tamen periclitanda mihi temperare nequeo. Potuit enim Hippias in epilogo orationis, quam Lacedaemone se habuisse gloriatur apud Platonem (Hipp. mai. p. 97. f.) *de studiis quibus adolescentes incumbere deceat*, iis verbis uti, quibus Clemens abusus est. Quamvis enim *διαλόγος* fuit, οὐ λόγος, ut confirmat Philostratus p. 495, ex Platone hoc petens (ut coniicit Osannus, egoque conieceram in Hist. crit. Soph. p. 191) tamen, finito sermone Nestorem inter et Neoptolemum, potuit sophista ventosus significare, scripsisse fortasse multos de eadem re, aliundeque peti potuisse praecepta erudiendae iuventutis, se vero in illo sermone promississe quae multo hominum ac rerum usu suaque meditatione ipse invenisset.

Ceterum haud dubie Hippias saepe de antiquitate locutus est; quod ego, ut nunc Osannus, confirmavi p. 183 ex Platone l. l. p. 97. e. nec intercedo quominus ista rerum antiquarum scientia *archaeologiae* nomen et honorem consequatur; sed disciplinae formam induisse et diiudicavisse quae vera, quae incerta, quae falsa denique essent, omnino archaeologiam illam fuisse, qualem hodie condimus interpretamurque, quoties eo vocabulo utimur, hoc igitur credere non licet, nisi si quis demonstraverit, vetulas nutrices fabellas de rebus antiqui temporis narrantes archaeologas esse. Meram quaecebat Hippias

auditorum delectationem, quod palam cum Plato sic profitemtem facit: *περὶ τῶν γενῶν, ὃ Σώκρατες, τῶν τε ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν κατοικήσεων, ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις, καὶ συλλήβδην πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἡδιστα ἀκροῶνται.* Videtur iucundus fuisse narrator historiarum et fabularum, eaque prae ceteris declamasse, quae tum eventuum et vicissitudinum in rebus, tum in dicente memoriae admirationem moverent.

Denique, ne hic quoque sermo *ἐπιπλέον προΐη*, breviter, sed meis verbis, dicam, non videri Clementem Hippiae libellum novisse. Haud dubie fragmentum illud ex aliquo petiit *vetustiore* grammatico, qui aptius usurpavisset, quam Clemens, homo furax supra Graecos, quos petulanter et imperite exagitabat.

Lugd. Batavorum die 21 Iulii 1843.
